

Kimalteleva kaulakoru

Carolina halusi vain pitää kaulakorua vähän kauemmin.

Carolina Marín
(Perustuu tositahtumaan)

Tämä kertomus tapahtui Argentiinassa.

Carolina hypähteli pihan poikki. Hänen ystävänsä Isabella oli ulkona.

Isabella vilkutti. "Tule leikkimään!"

Carolina ylitti pihan Isabellan talolle.

Isabella kurkotti taskuunsa. "Minä haluan näyttää sinulle jotakin", hän sanoi. Sitten hän otti esiin kauneimman kaulakorun, mitä Carolina oli koskaan

nähty! Pienet jalokivet olivat todella kimaltelevia ja kirkkaita.

"Se on mamán", Isabella sanoi. "Hän sanoi, että saan leikkiä sillä tänään. Katso sitä auringossa."

Isabella piteli kaulakorua valoa vasten. Sadat sateenkaaret heijastuivat jalokivistä. Se oli todella kaunis!

"Leikitään piilosta!" Isabella sanoi.

"Selvä", Carolina sanoi. "Minä voin auttaa sinua pitämään kaulakorun turvassa."

"Kiitos!" Isabella ojensi kaulakorun Carolinalle, ja Carolina laittoi sen taskuunsa.

Pian oli Carolinan kotiinlähdön aika. Kun he hyvästelivät, Isabella ei kysynyt kaulakorusta. Hän oli varmasti unohtanut sen. Eikä Carolina muistuttanut häntä.

Carolinalta tuntui hieman kurjalta viedä kaulakoru kotiin. Mutta hän halusi pitää sitä vähän kauemmin. Hän ei välittänyt kurjasta tunteesta ja laittoi kaulakorun tyyneysä alle.

Seuraava päivä oli lauantai. Carolina teki koti-työnsä ja meni ulos leikkimään. Hän unohti kaulakorun kokonaan.

"Carolina!" papá kutsui. "Voitko tulla tänne?"

Carolina juoksi sisään. "Niin?"

Papá piteli kaulakorua kädessään. "Mamá löysi tämän tyyneysi alta. Kenen se on?"

"Se on Isabellan." Kyyneleet kihosivat Carolinan silmiin. "Pidin sitä turvassa taskussani, kun me leikitin eilen. Mutta sitten päätin tuoda sen kotiin."

Mamá istuutui Carolinan viereen sohvalle. "Kiitos, että kerroit minulle totuuden. Mitä sinun mielestäsi pitäisi tehdä?"

Carolina oli hiljaa. Hän ajatteli Jeesusta. Jeesus haluaisi, että hän olisi rehellinen ja palauttaisi kaulakorun.

"Minun pitäisi antaa se takaisin Isabellalle ja sanoa hänelle, että olen pahoillani", Carolina sanoi. Heti kun hän sanoi sen, kurja tunne oli poissa. Hänen sisällään oli lämmin tunne.

Carolina meni Isabellan talolle.

"Hei", Carolina sanoi. Hän ojensi kaulakorun Isabellalle. "Olen pahoillani, että pidin tämän itselläni. Annatko minulle anteeksi?"

"Joo", Isabella sanoi. "Kiitos, että toit sen takaisin." Sitten hän hymyili. "Haluatko leikkiä taas piilosta?"

"Joo! Laske sinä ensin – minä menen piiloon!"

Sinä iltana Carolina piti rukouksen. "Rakas taivaallinen Isä, annathan minulle anteeksi, että pidin itselläni sen kaulakorun. Ja kiitos, että autoit minua korjaamaan asian."

Carolina tunsu jälleen lämpimän tunteen. Hän oli iloinen siitä, että hän pystyi tekemään sen, mitä Jeesus halusi hänen tekevän. ●

MINÄ VOIN TEHDÄ PARANNUKSEN

Me kaikki teemme toisinaan väriä valintoja. Mutta Jeesuksen Kristuksen ja Hänen sovituksensa ansiosta me voimme muuttua ja korjata asiat. Tätä kutsutaan parannukseksi. Kun teemme parannuksen, me pyydämme anteeksi niiltä, joita olemme loukanneet. Yritämme korjata tekemämme virheen. Rukoilemme anteeksiantoa. Me teemme parhaamme, jotta emme enää tekisi sitä väärää valintaa. Silloin me voimme saada anteeksi ja tuntea taivaallisen Isän suomaa rauhaa.

